

РЕШЕНИЕ

№ 15775

гр. София, 09.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в
публично заседание на 16.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **596**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във вр. чл. 68, ал. 6 от ЗМВР.

Производството е образувано по жалба на Т. К. Л., ЕГН: [ЕГН], съд. адр. [населено място],[жк]-ва част, [жилищен адрес] срещу Заповед № 3286з-4526/06.12.2024 г. на Директора на ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „НАЦИОНАЛНА ПОЛИЦИЯ“, адр. [населено място], [улица], с която е отказано, на основание чл. 68, ал. 6 от ЗМВР и чл. 21, ал. 1 от Наредба за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация, да бъде снета полицейската регистрация на жалбоподателя № 22621/25.10.2006 г. на 05 РУ-СДВР, по ЗМ № 2462/2006 г. Моли отмяна на заповедта и присъждане на деловодни разноски.

Ответникът Директора на ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „НАЦИОНАЛНА ПОЛИЦИЯ“ оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена. Претендира деловодни разноски.

Съгласно разпоредбата на чл. 21, ал. 1 от АПК, **Индивидуален административен акт** е изричното волеизявление или изразеното с действие или бездействие волеизявление на административен орган или на друг овластен със закон за това орган или организация, лицата, осъществяващи публични функции, и организациите, предоставящи обществени услуги, с което се създават права или задължения или непосредствено се засягат права, свободи или законни интереси на отделни граждани или организации, както и отказът да се издаде такъв акт. Предвид това, индивидуален административен акт е отказът за снемане на полицейска регистрация по реда на чл. 68, ал. 6 от ЗМВР, доколкото засяга права и законни интереси на молителя. По аргумент от разпоредбата на чл. 58, ал. 1 от АПК, индивидуален административен акт е и мълчаливият отказ да се издаде изричен акт, който е налице, когато административният орган не се произнесе по искането за

издаване на акта в законните срокове. Съгласно чл. 57, ал. 1 от АПК, административният акт се издава до 14 дни от датата на започване на производството, като съгласно ал. 7 от цитираната разпоредба, когато трябва да се поиска съгласието или мнението на друг орган, срокът за издаването на акта се смята съответно продължен, но с не повече от 14 дни. При неспазването на тези 28 дни е налице мълчалив отказ. Освен неспазването на сроковете, за да е налице мълчалив отказ, трябва да е налице и законова компетентност на административния орган да издаде искания акт. В конкретния случай ответникът има законовото задължение да издаде акта – заповед за снемане на полицейската регистрация, което е уредено в чл. 68, ал. 6 от ЗМВР и чл. 18 от Наредба за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация, което може да стане служебно или по искане на заинтересованото лице. Ответникът е компетентен да издаде заповедта, доколкото, съгласно чл. 68, ал. 6 от ЗМВР и чл. 21, ал. 1 от Наредбата, тя се издава от Министъра или от оправомощено от него лице, каквото е ответника съгласно Заповед № 81213-267/10.03.2015 г. В конкретния случай не е налице мълчалив отказ, а изричен отказ с обжалваната заповед.

Видно от материалите по делото, спрямо жалбоподателя е била извършена полицейска регистрация № 22621/25.10.2006 г. на 05 РУ-СДВР, по ЗМ № 2462/2006 г. във връзка с НОХД № 2905/2007 г. по описа на СРС за престъпление по чл. 346, ал. 1, във вр. чл. 20, ал. 2, във вр. ал. 1, във вр. чл. 18, във вр. чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК. Делото е било решено с одобряване на споразумение с протоколно определение от 14.06.2007 г. , като на жалбоподателя е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 4 месеца, чието изпълнение на основание чл. 66, ал. 1 от НК е било отложено за срок от 3 г. Жалбоподателят е подал искане по чл. 19, ал. 2 от горесцитираната Наредба за снемане на полицейската регистрация. Искането е подадено, чрез СДВР до ответника, който издава обжалваната заповед, с която отказва снемането на полицейската регистрация. Заповедта е съобщена на жалбоподателя на 28.12.2024 г. , а процесната жалба е подадена на 08.01.2025 г.

Предвид всичко изложено до тук, следва да се приеме, че жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК от жалбоподател, който има правен интерес и е насочена срещу подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, поради което следва да се разгледа по същество.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

Както вече се посочи, по делото е безспорно, че спрямо жалбоподателя е била извършена полицейска регистрация № 22621/25.10.2006 г. на 05 РУ-СДВР, по ЗМ № 2462/2006 г. във връзка с НОХД № 2905/2007 г. по описа на СРС за престъпление по чл. 346, ал. 1, във вр. чл. 20, ал. 2, във вр. ал. 1, във вр. чл. 18, във вр. чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК. Делото е било решено с одобряване на споразумение с протоколно определение от 14.06.2007 г. , като на жалбоподателя е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 4 месеца, чието изпълнение на основание чл. 66, ал. 1 от НК е било отложено за срок от 3 г. Безспорно е, че по искане на жалбоподателя е издадена процесната Заповед № 32863-4526/06.12.2024 г. на ответника, с която е отказано снемане на полицейската регистрация. Административният орган съобразява, че основанията за снемане на вече извършена полицейска регистрация са изчерпателно посочени в чл. 68, ал. 6 ЗМВР, но в конкретния случай не са ангажирани доказателства по отношение на жалбоподателя да е било налице което и да е от изрично и лимитативно посочените основания за снемане на полицейската му регистрация. Ответникът правилно приема, че целта на полицейската регистрация е насочена към дейностите по чл. 27 от ЗМВР, и в тази връзка като различен институт с различни цели и последици полицейската регистрация има за цел обработването на лични данни за защита на

националната сигурност, опазване на обществения ред и противодействие на престъпността. Правилно посочва, че хипотезите, при които се сменя полицейска регистрация са лимитативно изброени и административният орган действа в условията на обвързана компетентност и е задължен да се съобразява с установените с чл. 68, ал. 6 ЗМВР материалноправни предпоставки. Съдът приема, че тази мярката е пропорционална и не е в противоречие и с правото на зачитане на личния и семейния живот, уредено с чл. 8 на ЕКЗПЧОС. Европейското право изрично предвижда изключение от приложението на правилата за защита на личните данни при обработването им от компетентните органи за целите на наказателното преследване и опазването на националната сигурност и обществения ред, което изключение съответства на националните норми относно целта на полицейската регистрация. Правилни са съображенията на административния орган, че установените с чл. 68, ал. 6 ЗМВР лимитативно изброени материалноправни предпоставки са задължително условие за снемане на полицейската регистрация, но не само. По-конкретно, административният орган се мотивира правилно, че и при липсата на посочените предпоставки регистрацията може да се снесе ако обективно е отпаднала необходимостта от нея, което, обаче в случая не е така. Не е така, доколкото фактите по делото, обсъдени от административния орган, разкриват нееднократна склонност през продължителен период от време жалбоподателят да не спазва наказателно правните и административно правните норми. Правилни са доводите, че жалбоподателят разкрива същността на криминогенна личност, поради което обществения интерес налага запазването на неговата полицейска регистрация. Тези доводи са правилни и се приемат от новото Решение № 11072 от 17.10.2024 г. на ВАС по адм. д. № 3355/2024 г., V о. , което се мотивира, както следва по-нататък в мотивите и които съображения се приемат от настоящия състав: Споделя се изводът, че в случая формално не е налице нито едно от изчерпателно изброените в разпоредбата на чл. 68, ал. 6 от ЗМВР основания за снемане на полицейска регистрация на жалбоподателя. От значение за настоящия спор, обаче, е Решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 30 януари 2024 г. по дело C-118/2022, според което чл. 4, § 1, букви в) и д) от Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета, разглеждан във връзка с чл. 5 и 10, чл. 13, § 2, буква б) и чл. 16, § 2 и 3 от тази директива, отнесени към членове 7 и 8 от Хартата, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване. Тълкуването на приложимите общностни норми, направено в това решение са задължителни за всички национални съдилища в Европейския съюз, когато разрешават правни спорове и се налага прилагането на тълкуваните от СЕС норми. Чл. 633 от ГПК конкретно посочва, че решението на Съда на Европейските общности е задължително за всички съдилища и учреждения в Република България.

Няма данни в българското законодателство да са транспонирани разпоредбите на чл. 4, § 1, б. в) и д) на Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г., съобразно които (в тази връзка и съображение (26) от Директивата) администраторът на лични данни трябва да установи срокове за изтриването на събраните лични данни или периодичен преглед. Според т. 70 от решението на СЕС по дело C-118/2022, чл. 5 от Директива 2016/680 оставя на държавите членки да решат дали да определят срокове за изтриването на личните данни или за периодичната проверка на необходимостта от съхранението им, но от т. 45 от решението следва, че за да се подходящи сроковете за такава периодична проверка трябва - в съответствие с чл. 4, § 1, букви в) и д) от тази директива, отнесени към чл. 52, § 1 от Хартата, в крайна сметка да позволяват изтриване на разглежданите данни, когато съхранението ми вече не е необходимо. Според тълкуването на СЕС, подобно изискване не е изпълнено, когато, както в случая, единствената хипотеза, в която националното законодателство предвижда такова изтриване по отношение на лице, осъдено с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, е настъпването на смъртта му.

Съществено в съображенията на СЕС е задължението на полицейския орган - администратор на лични данни, съхраняващ лични данни, за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания, на осъден с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително при реабилитация на субекта, да извършва периодична проверка дали това съхранение все още е необходимо. По този аргумент извършването на проверка в горния смисъл е предпоставка за законосъобразно провеждане на административното производство по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР за снемане на полицейска регистрация, инициирано след писмено мотивирано искане на лице, регистрирано по реда на чл. 68 от ЗМВР. Това означава, че в хода на административното производство по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР административния орган трябва да извърши проверка за необходимост от съхранение на личните данни в информационните масиви на МВР към момента на подаване на искането. По същество проверката освен предвидените в чл. 19 от НРИСПР действия, трябва да включва събиране и анализ на информацията относно заявителя - субект на данни, не само дали спрямо него са налице предвидените в националното законодателство основания в чл. 68, т. 1 - т. 5 от ЗМВР за заличаване на полицейската регистрация, но и на по широк кръг от данни, свързани с личността на субекта на данни във връзка с редица параметри. Те включват естеството и тежестта на престъплението, за което лицето е осъдено с влязла в сила присъда, контекста, в който е извършено това престъпление, евентуалната му връзка с други течащи производства, миналото или профила на осъденото лице, както и други особени обстоятелства, които са известни на органа относими към това лице, вкл. по отношение съществена необходимост от превенция на деяния, опасни за обществото. Целта на проверката е съпоставка на важността на преследваната с полицейската регистрация цел във всеки конкретен случай и спрямо всяко конкретно лице (субект на данни) и тежестта на ограничението за упражняване на съответни права, вкл. правото на изтриване/заличаване на съхраняваната за лицето информация (в този смисъл т. 67 вр. т. 62 и т. 69 от решението по дело C-118/2022 г. на СЕС, но в контекст на баланса между обществен интерес, предполагащ правоохранителните органи да разполагат със специфични данни за лицето, събрани чрез способа на полицейската регистрация, и правото на субекта на данни на изтриване на съхраняваните данни, щом съхранението ми вече не е необходимо. Резултатите от извършената от административния орган проверка за необходимостта, трябва да са обективирани в крайният акт, завършващ производството по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР, а именно заповедта по чл. 21, ал. 1 от НРИСПР, и да са част от мотивите на органа за издаване на административния акт.

Мотивите на органа в горния смисъл не могат да се заместят от съда при осъществяване на съдебен контрол в хипотезата на съдебно оспорване на акта. В конкретния случай, обаче, такива мотиви са изложени в оспорената заповед и се свеждат до установената криминогенна същност на жалбоподателя. Ето защо, при издаването на заповедта няма нарушение на административнопроизводствените правила от категорията на съществени, и няма основание за отмяна на ИАА.

Предвид гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът приема, че жалбата следва да отхвърли.

На основание чл. 143, ал. 3 от АПК, на ответната администрация следва да се присъдят деловодни разноски в размер на 100 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. К. Л., ЕГН: [ЕГН], съд. адр. [населено място],[жк]-ва част, [жилищен адрес] срещу Заповед № 3286з-4526/06.12.2024 г. на Директора на ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „НАЦИОНАЛНА ПОЛИЦИЯ“, адр. [населено място], [улица].

ОСЪЖДА жалбоподателя Т. К. Л., ЕГН: [ЕГН], съд. адр. [населено място],[жк]-ва част, [жилищен адрес] да заплати на ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „НАЦИОНАЛНА ПОЛИЦИЯ“, адр. [населено място], [улица], на осн. чл. 143, ал. 3 от АПК, сумата от 100 лв. деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.